

Arrest

nr. 189 670 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tanzaniaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 13 september 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 30 mei 2007 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 18 juni 2007 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 15 oktober 2007 met nummer 2 592 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 29 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 10 oktober 2011 de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 8 mei 2012 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 8 mei 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Op 15 januari 2014 dient de verzoekende partij voor een derde maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De twee vorige aanvragen waren reeds negatief afgesloten.

Op 5 februari 2014 wordt de aanvraag van 15 januari 2014 ontvankelijk verklaard.

Op 26 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 15 januari 2014 ongegrond wordt verklaard. Op 23 juli 2014 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 22 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 15 januari 2014 ongegrond wordt verklaard. Op 13 oktober 2014 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 15 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 15 januari 2014 ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 31 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.01.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*A.(...) B.(...) M.(...), M.(...) (R.R.: (...)
nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)
geboren te Z. op 13.03.1980
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.02.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor A.(...) B.(...) M.(...), M.(...) werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 13.10.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate*

behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens juist en afdoende zijn, de overwegingen moeten steun vinden in het administratief dossier

De beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"(...)."

Verder wordt verwezen naar het medisch attest van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker is het niet eens met deze beslissing om volgende redenen:

Eerste onderdeel:

De arts-adviseur stelt in zijn advies dat "uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 34-jarige man een urethra vernauwing vertoont waarvoor eerst herhaaldelijk dilataties werden toegepast en later werd er een urethroplastie toegepast. De evolutie was goed en er waren geen recente hospitalisaties of verwikkelingen. Op basis van de voorliggende elementen kan ik niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst. Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn. De vermelde medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, en er waren geen recente hospitalisaties. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten."

De aanvraag van verzoeker werd ontvankelijk verklaard. Door de aanvraag in eerste instantie ontvankelijk te verklaren, beschouwde verwerende partij dat de ziekte wel beantwoordde aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Indien zij dat niet vond, had zij de aanvraag onontvankelijk moeten verklaren op basis van artikel 9ter § 3, 4°. Door de aanvraag echter ontvankelijk te verklaren, aanvaardde verwerende partij dat het ging om een ziekte die een reëel risico inhield voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhield op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve kan verwerende partij in deze beslissing niet als volgt motiveren: "de vermelde medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst

geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt". Dit is namelijk in strijd met haar eerdere beslissing om de aanvraag ontvankelijk te verklaren. Voor verzoeker is het thans onduidelijk waarom zijn aanvraag gevraagd wordt. Verwerende partij schond derhalve duidelijk de motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Verwerende partij stelt dat sinds de urethroplastie de evolutie goed is en er geen recente hospitalisaties of verwikkelingen waren. Nochtans blijkt uit het medisch attest dat na de intrekking van de beslissing van mei 2014 werd toegevoegd, een nieuwe dilatatie nodig was op 22 juli 2014. Waarom de arts-adviseur dit niet aanziet als een recente hospitalisatie/verwikkeling is totaal onduidelijk. Wederom schiet de motivering van verwerende partij tekort en is strijd met de medische attesten van de behandelende arts (die, in tegenstelling tot de arts-adviseur, verzoeker kent en meermaals onderzocht heeft). De arts-adviseur heeft totaal geen rekening gehouden met de stukken van het administratief dossier en heeft verzoeker zelfs niet onderzocht.

Nochtans is verwerende partij gehouden aan het zorgvuldigheidsbeginsel en aan de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Het is duidelijk dat verwerende partij door zijn beslissing zodanig te motiveren deze motiveringsplicht geschonden heeft. Ook de zorgvuldigheidsplicht werd hierdoor geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit alle medische attesten blijkt dat de problematiek van verzoeker niet onder controle is en dat er vaak een recidief is. De verschillende recidieven worden behandeld door dilataties of door een operatie. Aangezien de kans op recidief groot is, moet verwerende partij nagaan wat de behandeling is bij recidief en of deze beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verwerende partij dient na te kijken of er in Tanzanië een mogelijkheid is om geopereerd te worden in het geval er een recidief is. Ook dient verwerende partij na te kijken wat de gevolgen zijn indien er geen operatie en geen behandeling met dilataties mogelijk is in Tanzanië. Wat zal er dan met verzoeker gebeuren? Verwerende partij poneert hier stellingen als 'zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling' terwijl de behandelende arts van verzoeker duidelijk stelt dat indien er geen behandeling is er een acute retentie met risico op nierinsufficiëntie zou kunnen zijn en/of recidiverende urineweginfecties met risico op urosepsis.

De bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur bestaan louter uit een stereotiepe motivering welke voor tal van beslissingen geldt.

Dergelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijke besturende overheid.

Derde onderdeel

Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt dat een vreemdeling een machtiging tot verblijf kan krijgen indien deze persoon lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of indien deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Artikel 9ter Vreemdelingenwet is bijgevolg tweeledig: iemand komt in aanmerking voor een machtiging tot verblijf indien aan één van de twee voorwaarden is voldaan.

Vanaf dat er in het medisch attest vermeld wordt dat er een groot risico is op recidief en dat in dat geval een operatie nodig is of een behandeling met dilataties, moet er nagekeken worden of een dergelijke operatie of behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Indien we kijken naar het tweede criterium vervat in artikel 9ter, komt men namelijk in aanmerking indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit criterium vereist bijgevolg dat er gekeken wordt of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Men kan niet louter op basis van verzoekers' ziekte en zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te bekijken, bepalen of dit tweede criterium vervat in artikel 9ter al dan niet vervuld is.

Louter op basis van verzoekers' ziekte kan men immers deze conclusie niet trekken. Het gegeven dat verzoekers ziekte niet de graad van ernst zou vertonen die vereist wordt door artikel 3 EVRM, brengt niet met zich mee dat verzoeker niet blootgesteld zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst indien zou blijken dat er geen adequate behandeling voorhanden is. Een ziekte die in België, waar verzoeker wel toegang heeft tot levensnoodzakelijke medicijnen en behandeling, niet noodzakelijk aanleiding geeft tot een kritieke gezondheidstoestand of die zich niet in een vergevorderd stadium bevindt, kan van een heel andere orde zijn in verzoekers' land van herkomst. De behandelbaarheid van de aandoening bepaalt wel degelijk mee of het om een aandoening in de zin van artikel 9ter, §1 gaat of niet. Het is namelijk niet omdat men in België 'geen levensbedreigende ziekte' heeft dat men dat ook heeft in het land van herkomst. Het is niet omdat men in België behandeld wordt en hierdoor een menswaardig leven leidt, dat dit ook zo is indien men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst. De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst maken derhalve een onlosmakend onderdeel uit van de beoordeling of het om een ziekte gaat die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is met andere woorden niet de abstracte ziekte op zich, maar de concrete manifestatie ervan en de risico's die ermee gepaard gaan die beoordeeld dienen te worden.

Zonder toegang tot de behandeling en opvolging door specialisten zal verzoekers' gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoeker zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Door op geen enkel moment te bekijken of de noodzakelijke behandeling wel toegankelijk of beschikbaar is in verzoekers' land van herkomst, schendt de bestreden artikel 9ter Vreemdelingenwet. Louter op basis van verzoekers' ziekte kan men immers niet concluderen dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hierdoor ging verwerende partij verder ook duidelijk onzorgvuldig en onredelijk te werk, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel geschonden werden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat aan verzoeker werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de beslissing. Er wordt met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op een duidelijke en uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de door verzoeker ingediende aanvraag ongegrond is.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoeker die motieven genoegzaam kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

De thans bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hierbij steunend op het advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 13 oktober 2014.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…).”

In het advies d.d. 13 oktober 2014 is de ambtenaar-geneesheer tot volgende conclusies gekomen:

“(…).”

Het betoog van verzoeker in het eerste onderdeel van zijn middel faalt naar rechte.

De omstandigheid dat een aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard houdt immers geenszins in dat verwerende partij met die ontvankelijkheidsbeslissing zou aanvaarden dat het om een ziekte gaat die een reëel risico inhoudt op het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Met zijn verwijzing ter zake naar artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet gaat verzoeker voorbij aan het feit dat die bepaling voorziet dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard houdt dus enkel in dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat er geen sprake was van een ziekte die kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch houdt geenszins zonder meer een aanvaarding in dat er sprake zou zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen medische behandeling is in het land van herkomst.

Inzake het tweede onderdeel van het middel van verzoeker, dient te worden opgemerkt dat uit het advies d.d. 13 oktober 2014 van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat met het medisch getuigschrift d.d. 22 juli 2014 waarnaar verzoeker verwijst rekening werd gehouden, alsook met de omstandigheid dat er herhaaldelijk dilataties werden toegepast.

De ambtenaar-geneesheer heeft evenwel geoordeeld dat de aandoening van verzoeker zelfs onbehandeld noch een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De omstandigheid dat er op 22 juli 2014 een nieuwe dilatatie werd toegepast doet geen afbreuk aan voormelde overwegingen van de ambtenaar-geneesheer, noch toont dit aan dat de overwegingen van ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Waar verzoeker in het derde onderdeel kritiek uit op de omstandigheid dat de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek zou hebben gevoerd naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat er niet dienstig op absolute wijze kan worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot een reëel risico op een mensonterende behandeling. Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling.

In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Na de bespreking van de aandoening aan de hand van de medische informatie hem ter beschikking gesteld, stelt de ambtenaar-geneesheer dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker en er zelfs onbehandeld geen risico is noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling, dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf.

Wanneer in de administratieve beslissing de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van de eigenschappen van medische problematiek zelf, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De loutere omstandigheid dat de behandelende geneesheer er in de voorgelegde medische getuigschriften een andere mening op zou nahouden doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer die als enige bevoegd is voor de beoordeling van het eerste lid van artikel 9ter vermelde risico, van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

In de parlementaire voorbereidingen van de Wet van 15 september 2006, waarbij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt verduidelijkt dat de procedure ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die de bedoeling heeft een machtiging tot verblijf toe te kennen aan ernstig zieke vreemdelingen, gegrond is op een medisch advies in de eigenlijke zin van de ambtenaar-geneesheer, zonder dat dit advies er als zodanig op gericht moet zijn de verklaringen van de behandelende geneesheer “te weerleggen” of nog, om op de aanvraag “te antwoorden”.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer op een onzorgvuldige wijze te werk zouden zijn gegaan, noch toont hij aan dat zij niet zouden zijn uitgegaan van een correcte beoordeling van de juiste feitelijke gegevens.

Er wordt evenmin een kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Waar verzoeker in zijn eerste middel de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit onderdeel onontvankelijk is. In het verzoekschrift ontbreekt zowel een duidelijke omschrijving van die verdragsbepaling als een duidelijke omschrijving van de wijze waarop zij door de thans bestreden beslissing werd geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient *in casu* samen met de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt in de huidige procedure ook onderzoek naar artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en daar de verzoekende partij ook de schending van deze bepaling aanvoert. Artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste los staat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel, bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (*cf.* RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest met nummer 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefte en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt verklaard (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de bestreden beslissing wordt inzake de gezondheidstoestand van de verzoekende partij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 oktober 2014 verwezen, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.01.2014. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 21/08/2013, 15/10/2013, 15/04/2014, 27/05/2014, 29/05/2014, 03/06/2014, 22/07/2014 (+ brief voor nieuwe afspraak), dn L.(...), betrokkene vertoont dan een "korte" vernauwing van de urethra die reeds verscheidene keren behandeld werd met dilataties. Later werd er een urethroplastie toegepast. Korte driedaagse opname. Goede evolutie.
- 17/1/2014, dr. L.(...), tibiafractuur links.

II. Analvse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 34-jarige man een urethra vernauwing vertoont waarvoor eerst herhaaldelijk dilataties werden toegepast en later werd er een urethroplastie toegepast. De evolutie was goed en er waren geen recente hospitalisaties of verwikkelingen. Op basis van de voorliggende elementen kan ik niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde urethra vernauwing is op zich niet levensbedreigend en werd overigens met goed succes behandeld. Deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het teven van betrokkene inhoudt en er waren geen recente hospitalisaties. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen

dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij niet dat zij reeds meerdere behandelingen heeft gevolgd en al tweemaal geopereerd is geweest, maar betoogt zij dat zij nog steeds lijdt aan urethra vernauwing en dat de kans op recidive groot is. De verzoekende partij is van oordeel dat dit kan worden afgeleid uit het standaard medisch getuigschrift van 22 juli 2014 waarin haar problematiek staat beschreven, hoewel zij in mei 2014 al was geopereerd. Zij kan zich niet vinden in het advies van de ambtenaar-geneesheer waar hij stelt *"de evolutie was goed en er waren geen recente hospitalisaties of verwikkelingen.(...) Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn"*. De verzoekende partij stelt dan ook dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek had moeten voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Tanzania.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij meerdere standaard medische getuigschriften heeft neergelegd om haar medische toestand aan te tonen. Van deze medische getuigschriften wordt melding gemaakt in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 oktober 2014. Het gaat om een standaard medisch getuigschrift van 21 augustus 2013, van 15 oktober 2013, van 17 januari 2014, van 15 april 2014, van 29 mei 2014, van 27 mei 2014 en één van 22 juli 2014.

In het standaard medisch getuigschrift van 15 oktober 2013 staat beschreven dat de verzoekende partij een operatie heeft ondergaan om haar aandoening te behandelen. Bij de vraag naar de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling, antwoordt de behandelende arts: *"6 maand follow-up. Indien dan geen recidief is verder risico op recidief beperkt (ca 15%)"*. In het standaard medisch getuigschrift van 15 april 2014 wordt er echter al opnieuw melding gemaakt van een nieuwe operatie die gepland staat op 27 mei 2014. In het standaard medisch getuigschrift van 27 mei 2014 stelt de behandelende arts vervolgens dat de verzoekende partij 6 maanden na de operatie opgevolgd dient te worden. Bij de vraag naar de evolutie en de prognose van de aandoening, antwoordt de behandelende arts *"genezing indien geen herval na 6 maanden"*. In het standaard medisch getuigschrift van 22 juli 2014 stelt de behandelende arts echter vast dat de verzoekende partij opnieuw last heeft van haar aandoening, namelijk *"obstructieve plaslas"*. Er staat een dilatatie urethrastenose gepland op 27 juli 2014. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij reeds in haar aanvraag van 15 januari 2014 stelt dat zij lijdt aan recidiverende urethrastricturen en dat het om een chronische aandoening gaat.

Er dient op gewezen te worden dat de ambtenaar-geneesheer volledig vrij gelaten dient te worden in zijn beoordeling van de medische gegevens (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 35*) en dat niet kan worden vereist dat de ambtenaar-geneesheer moet verwijzen naar stavingsstukken en zich moet steunen op feitelijke elementen of bijkomende vaststellingen om tot een ander advies te komen dan het standpunt dat wordt ingenomen door de behandelende arts. De ambtenaar-geneesheer dient echter wel duidelijk in het advies zelf aan te geven waarom hij tot een ander standpunt komt dan dat wordt ingenomen door de behandelende arts in de medische getuigschriften (RvS 20 april 2017, nr. 237.959). *In casu* stelt de ambtenaar-geneesheer *"Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 34-jarige man een urethra vernauwing vertoont waarvoor eerst herhaaldelijk dilataties werden toegepast en later werd er een urethroplastie toegepast. De evolutie was goed en er waren geen recente hospitalisaties of verwikkelingen. (...) Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.(...) Gezien bovenvermelde, impliceert een*

terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.” De ambtenaar-geneesheer stelt vooreerst dus dat de aandoening van de verzoekende partij eerst behandeld is geweest door meerdere dilatatie en later door een urethroplastie, waarna de ambtenaar-geneesheer verder motiveert dat de aandoening zelfs onbehandeld geen risico vormt voor het leven, de fysieke integriteit of een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met de meest recente ontwikkeling, namelijk het standaard medisch getuigschrift van 22 juli 2014 waarin wordt gesteld dat er “*op heden opnieuw obstructieve plaslas!*” is, waarvoor een nieuwe dilatatie staat gepland. Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek door de ambtenaar-geneesheer.

Het komt de Raad niet toe zich in de plaats te stellen van de artsen omtrent de medische problematiek. Het komt niet toe aan de Raad om te raden naar de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer omtrent de huidletsels, noch kan de Raad deze beoordeling zelf maken. Evenmin kan de Raad met zekerheid concluderen dat een eventueel volledig gebrek aan behandeling *ipso facto* zou dienen te leiden tot de toekenning van een verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling komt de verwerende partij toe. De motivering is gebrekkig daar niet duidelijk wordt gesteld waarom volgens de ambtenaar-geneesheer de aandoening volledig behandeld zou zijn, er geen verdere verwickelingen zijn en dat deze aandoening zelfs onbehandeld geen risico zou vormen op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat er – zoals de verzoekende partij heeft aangehaald – geen onderzoek is gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Tanzania.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat er wel degelijk rekening is gehouden met het standaard medisch getuigschrift van 22 juli 2014, alsook met de omstandigheid dat er herhaaldelijk dilataties werden toegepast. De verwerende partij stelt nog dat de omstandigheid dat er op 22 juli 2014 een nieuwe dilatatie werd toegepast geen afbreuk doet aan de overwegingen van de ambtenaar-geneesheer en dat dit niet aantoonde dat de overwegingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief of onredelijk zijn. In dit verband wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies eerst stelt dat er herhaaldelijke dilataties werden toegepast en later een urethroplastie. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer nog rekening heeft gehouden met de dilatatie die plaatsvindt na de urethroplastie. Bovendien blijkt uit het loutere feit dat het standaard medisch getuigschrift van 22 juli 2014 mee wordt vermeld in het advies van de ambtenaar-geneesheer niet dat ook met de inhoud ervan rekening werd gehouden.

Aangezien het medisch advies, dat de basis vormt voor de bestreden beslissing, niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de beslissing van de verwerende partij waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS